

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/31534 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Arnhem, van 27 maart 2007 in het
geding tussen:

appellant

en

de Staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 1 juni 2006 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie een aanvraag van appellant om hem een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 27 maart 2007, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Arnhem, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 24 april 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 2 mei 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. A.W.M. Bijloos, Lid van de enkelvoudige kamer,
in tegenwoordigheid van mr. E. de Groot, ambtenaar van Staat.

w.g. Bijloos
Lid van de enkelvoudige kamer

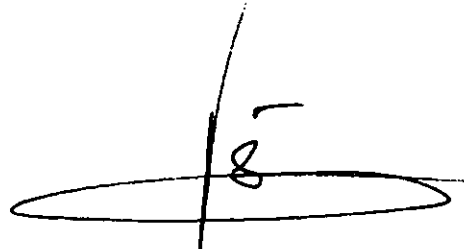
w.g. De Groot
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 12 juni 2007

210

Verzonden: **12 JUNI 2007**

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through the middle.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

Uitspraak

II

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

Vreemdelingenkamer

Nevenzittingsplaats Arnhem

Registratienummer: AWB 06/31534

Datum uitspraak: 27 maart 2007

Uitspraak

Ingevolge artikel 8:70 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) in samenhang met artikel 71 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000)

inzake

geboren op
v-nummer
van Sierraleoonse nationaliteit,
eiser,
gemachtigde mr. W.G. Kuster-van de Ven,

tegen

de Staatssecretaris van Justitie,
Immigratie- en Naturalisatiedienst,
verweerder.

Het procesverloop

Bij besluit van 2 juni 2006 heeft verweerder de aanvraag van eiser van 23 juni 2004 tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd afgewezen.

Op 28 juni 2006 heeft eiser beroep ingesteld tegen dit besluit.

Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken overgelegd en een verweerschrift ingediend.

De openbare behandeling van het beroep heeft plaatsgevonden ter zitting van 11 december 2006. Eiser is verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door mr. L. Verheijen.
Aangezien er geen tolk ter zitting aanwezig was is het onderzoek ter zitting geschorst.

De nadere openbare behandeling van het beroep heeft plaatsgevonden ter zitting van 8 maart 2007. Eiser is verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door mr. R.A. Debets. Tevens is ter zitting een tolk verschenen.

De beoordeling

1. Ingevolge artikel 8:1, eerste lid, gelezen in samenhang met artikel 8:69 van de Awb, dient de rechtbank het bestreden besluit — de motivering waarop dit besluit berust daaronder begrepen — te toetsen aan de hand van de tegen dat besluit aangevoerde beroepsgronden.
2. Ter staving van zijn asielaanvraag heeft eiser, zakelijk weergegeven, het volgende naar voren gebracht. Eiser woonde met zijn moeder en broer in in Sierra Leone. Op een dag in januari 1999 zijn rebellen het huis binnengevallen. Iedereen werd geslagen en eisers moeder moest zich uitkleden. Eiser is vervolgens meegenomen door de rebellen en werd gedwongen voor hen te werken. Tijdens gevechten is het eiser in de ontstane verwarring gelukt om te ontsnappen. Hij heeft toen thuis zijn moeder en broer niet meer teruggevonden. Vervolgens is eiser naar gevlucht. Daar is hij opgepakt en heeft drie maanden in de gevangenis gezeten. Nadat iemand eiser heeft geholpen uit de gevangenis te komen is hij rond mei / juni 1999 naar Nederland gevlucht.
3. Op 16 juli 2001 heeft eiser een asielaanvraag ingediend en met ingang van diezelfde datum is hij in het bezit gesteld van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000. Deze vergunning was geldig tot 16 juli 2004. Op 23 juni 2004 heeft eiser onderhavige aanvraag ingediend.
4. Verweerder heeft de aanvraag van 23 juni 2004 tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd afgewezen op grond van artikel 34 juncto artikel 32, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000. De grond voor verlening van de verblijfsvergunning is komen te vervallen, omdat op 16 september 2002 het categoriale beschermingsbeleid voor asielzoekers van Sierra Leone nationaliteit is beëindigd. Verweerder heeft in het bestreden besluit en het als ingelast te beschouwen voornemen zowel ex tunc als ex nunc toetsend gemotiveerd uiteengezet dat er geen andere gronden zijn om aan eiser een verblijfsvergunning asiel te verlenen.
5. Hiermee kan eiser zich niet verenigen en daartoe wordt het volgende, kort samengevat, aangevoerd. Eiser stelt voorop dat hij vanwege de lange behandelduur van zijn aanvraag op grond van het vertrouwens- en zorgvuldigheidsbeginsel in het bezit gesteld dient te worden van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd. Eiser is voorts van mening dat hij vanwege zijn betrokkenheid bij een rebellengroep als rebel zal worden gezien en dat hij om die reden in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a en b, van de Vw 2000. Eiser stelt voorts dat hij getuige is geweest van de ernstige mishandeling en verkrachting van zijn moeder en dat hij derhalve in aanmerking dient te komen voor een verblijfsvergunning asiel op grond van het traumatabeleid. Eiser stelt zich tot slot op het standpunt dat verweerder niet in redelijkheid tot afschaffing van het categoriale beschermingsbeleid voor Sierra Leone heeft kunnen komen.
6. De rechtbank overweegt als volgt.
7. Op 16 juli 2001 heeft eiser een asielaanvraag ingediend en met ingang van diezelfde datum is hij in het bezit gesteld van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde

tijd op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000. Deze vergunning was geldig tot 16 juli 2004. Op 30 september 2003 heeft verweerder een voornemen tot intrekking van de aan eiser verleende vergunning uitgebracht. Op 23 juni 2004 heeft eiser onderhavige aanvraag ingediend. Op 10 mei 2005 heeft verweerder een voornemen tot afwijzing van de onderhavige aanvraag uitgebracht. Op 29 september 2005 is eiser nader gehoord in verband met het voornemen tot afwijzing van de aanvraag. Vervolgens heeft verweerder op 28 juni 2006 het bestreden besluit genomen. Naar het oordeel van de rechtbank valt niet in te zien dat door voorgaande gang van zaken het gerechtvaardigd vertrouwen is gewekt dat eiser in het bezit gesteld zou worden van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd dan wel dat het zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden. De enkele omstandigheid dat verweerder na het voornemen tot intrekking van de aan eiser verleende vergunning niet is overgegaan tot de daadwerkelijke intrekking is hiertoe niet afdoende. Bovendien is niet gebleken dat eiser door de gang van zaken in zijn belangen zou zijn geschaad.

8. Ingevolge artikel 34 van de Vw 2000 kan de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd, als bedoeld in artikel 33 van de Vw 2000, van de vreemdeling die, direct voorafgaande aan de aanvraag, gedurende drie, thans vijf, achtereenvolgende jaren rechtmatig verblijf heeft genoten, als bedoeld in artikel 8, onder c, van de Vw 2000 slechts worden afgewezen, indien zich op het moment waarop de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000, afloopt, een grond als bedoeld in artikel 32 van de Vw 2000 voordoet. Ingevolge artikel 32 eerste lid onder c van die wet kan de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000, worden ingetrokken, dan wel de aanvraag om verlenging van de geldigheidsduur ervan worden afgewezen indien de grond voor verlening, bedoeld in artikel 29 van de Vw 2000, is komen te vervallen.

9. Niet in geschil is dat de grond voor verlening van de verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd van eiser is komen te vervallen omdat het categoriale beschermingsbeleid voor asielzoekers van Sierra Leone nationaliteit is beëindigd.

10. Aangezien bij het bestreden besluit de aanvraag van eiser om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd is afgewezen, omdat de grond voor verlening is komen te vervallen, heeft verweerder terecht getoetst of er ten tijde van de verlening van de verblijfsvergunning asiel (ex tunc toetsend) andere gronden bestonden voor verlening van een verblijfsvergunning asiel, alsmede of er op grond van de huidige feiten en omstandigheden gronden zijn voor verlening van een verblijfsvergunning asiel (ex nunc toetsend).

11. De rechtbank zal derhalve beoordelen of verweerder terecht heeft geoordeeld dat er ex tunc en ex nunc toetsend geen aanleiding is voor verlening van een verblijfsvergunning asiel aan eiser.

12. Gezien de gronden van het beroep heeft het geschil betrekking op de in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b, c en d, van de Vw 2000 genoemde inwilligingsgronden.

13. De rechtbank is met verweerder van oordeel dat eisers asielrelaas, ex tunc toetsend, onvoldoende zwaarwegend is voor een geslaagd beroep op het Vluchtelingenverdrag, nu op grond van de door eiser gestelde feiten en de door hem afgelegde verklaringen niet aannemelijk is geworden dat hij in de negatieve aandacht van de Sierra Leoneanse autoriteiten of de rebellen is komen te staan. Daarvoor het is volgende redengevend. Uit de verklaringen van eiser over zijn ontvoering en gedwongen verblijf bij de rebellen valt niet af te leiden dat het hier ging om een specifiek op de persoon van eiser gerichte actie, maar veeleer dat eiser het slachtoffer is geworden van de algehele

oorlogssituatie in Sierra Leone, hetgeen niet kan leiden tot een geslaagd beroep op het Vluchtelingenverdrag. Voorts is niet gebleken dat eiser persoonlijke problemen heeft ondervonden van de zijde van de autoriteiten die zijn te herleiden tot een van de gronden van het Vluchtelingenverdrag.

14. Voorts is de rechtbank met verweerder van oordeel dat eisers asielaanvraag, ex nunc toetsend, onvoldoende zwaarwegend is voor een geslaagd beroep op het Vluchtelingenverdrag. De enkele stelling van eiser dat hij thans bij terugkeer naar Sierra Leone te vrezen heeft voor problemen van de zijde van de autoriteiten of de bevolking, omdat hij zal worden herkend en aangemerkt als een van de rebellen is onvoldoende, gelet op het algemeen ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken inzake Sierra Leone van 25 april 2005, waaruit blijkt dat het proces van reïntegratie van ex-strijders in de samenleving over het algemeen goed is verlopen. Bovendien is eisers vrees voor de autoriteiten en de bevolking gebaseerd op vermoedens en niet nader onderbouwd. Voorts blijkt uit voornoemd algemeen ambtsbericht dat er geen gevallen bekend zijn van wraakacties tegen ex-rebellen. De aangehaalde informatie van Human Rights Watch en Amnesty International leidt niet tot een ander oordeel, nu deze stukken van algemene aard zijn en dus niet zien op de persoon van eiser.

15. Ten aanzien van de stelling van eiser, dat hij bij terugkeer een reëel risico loopt op schending van artikel 3 van het EVRM, is de rechtbank van oordeel dat verweerder zich op goede gronden op het standpunt heeft kunnen stellen dat eiser dit destijds en thans niet aannemelijk heeft gemaakt. Eiser heeft naar het oordeel van de rechtbank onvoldoende feiten en omstandigheden aangevoerd die kunnen leiden tot een geslaagd beroep op artikel 3 van het EVRM.

16. Gelet op het voorgaande heeft verweerder, ex nunc en ex tunc toetsend, geen grond voor verlening van een verblijfsvergunning op de voet van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a en b van de Vw 2000, aanwezig hoeven achten.

17. Ten aanzien van eisers beroep op het traumabeleid zoals bedoeld in C1/4.4.2 van de Vreemdelingencirculaire (Vc) 2000 heeft verweerder naar het oordeel van de rechtbank terecht geoordeeld dat niet voldaan is aan de voorwaarden voor een geslaagd beroep op het traumabeleid. De rechtbank overweegt hiertoe als volgt.

18. In hoofdstuk C1/4.4.2.1 en 4.4.2.2 van de Vc 2000, waarin het traumabeleid is vastgesteld, wordt een limitatieve opsomming gegeven van gebeurtenissen die aanleiding kunnen geven tot verlening van een verblijfsvergunning op grond van het traumabeleid. In die limitatieve opsomming wordt onder meer het getuige zijn van marteling, ernstige mishandeling of verkrachting van naaste familieleden of huisgenoten en substantiële niet-strafrechtelijke detentie vermeld.

Eiser beroept zich erop dat hij heeft gezien dat de rebellen zijn moeder uitkleedden en sloegen, dat hij haar heeft horen schreeuwen toen hij door de rebellen naar buiten gesleept werd, en dat hij zelf is geslagen door de rebellen. Eiser stelt zich op het standpunt dat uit paragraaf C1/4.4.2.3 van de Vc 2000 blijkt dat reeds het opzettelijk toebrengen van pijn en leed een ernstige mishandeling is als bedoeld in voornoemde paragraaf.

Blijkens de uitspraak van de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State van 19 juli 2002 (JV 2002/307) komt aan het woord 'ernstig' zelfstandige betekenis toe. De ernst van de mishandeling speelt derhalve een rol bij de beoordeling.

Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder dan ook kunnen oordelen dat niet is gebleken dat de gestelde mishandelingen van eiser en zijn moeder dermate ernstig waren dat deze zijn te kwalificeren als ernstige mishandeling in hierbedoelde zin.

Eiser heeft voorts aangevoerd dat hij zintuiglijk heeft waargenomen dat zijn moeder werd verkracht en dat het voor een gegrond beroep op het traumatabeleid niet is vereist dat hij feitelijk ooggetuige is geweest van de verkrachting.

De rechtbank overweegt dat, nog daargelaten de vraag of aangenomen kan worden dat eisers moeder daadwerkelijk verkracht is nu eiser haar enkel heeft horen schreeuwen, eiser niet gevolgd kan worden in deze stelling.

Zoals hierboven reeds is overwogen wordt in paragraaf C1/4.4.2.2 van de Vc 2000 een limitatieve opsomming gegeven van de gebeurtenissen die aanleiding kunnen geven tot verblijfsaanvaarding, waaronder het getuige zijn van marteling, ernstige mishandeling of verkrachting van naaste familieleden of huisgenoten. Blijkens paragraaf C1/4.4.2.3 van de Vc 2000 moet het, om te kunnen spreken van getuige zijn van, gaan om het lijfelijk aanwezig zijn en zo mogelijk aanschouwen van de gebeurtenis.

Nu eiser ten tijde van de veronderstelde verkrachting van zijn moeder reeds door de rebellen mee naar buiten was genomen, kan niet gezegd worden dat eiser getuige is geweest van de verkrachting van zijn moeder.

De rechtbank volgt voorts het standpunt van verweerder dat niet is gebleken dat er sprake is van overige klemmende redenen van humanitaire aard op grond waarvan eiser in het bezit gesteld zou moeten worden van een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000.

19. Tot slot heeft eiser zich op het standpunt gesteld dat het categoriaal beschermingsbeleid inzake Sierra Leone niet had mogen worden afgeschaft dan wel dat opnieuw een categoriaal beschermingsbeleid is geïndiceerd.

Op 16 september 2002 is het categoriaal beschermingsbeleid beëindigd. Bij uitspraak van de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State van 26 februari 2003, JV 2003/140, is geoordeeld dat de Minister zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat niet langer categoriale bescherming behoeft te worden geboden. Naar het oordeel van de rechtbank biedt hetgeen door eiser is aangevoerd over de situatie in Sierra Leone geen concrete aanknopingspunten die tot een ander oordeel zouden moeten leiden. Op grond daarvan is de rechtbank van oordeel dat verweerder geen aanleiding heeft hoeven zien om opnieuw een categoriaal beschermingsbeleid te voeren, zodat het beroep van eiser op artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d van de Vw 2000 niet kan slagen.

20. Derhalve is het beroep ongegrond. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

Registratienummer: AWB 06/31534

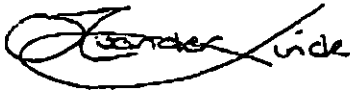
6

De beslissing

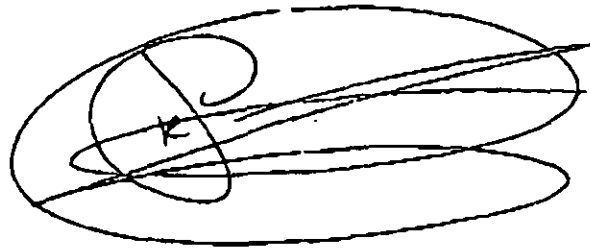
De rechtbank verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. R.M.H. Pennings en in het openbaar uitgesproken op 27 maart 2007 in tegenwoordigheid van mr. M. van der Linde als griffier.

de griffier

de rechter

VERZONDEN OP**27 MRT 2007****Voor fotocopie conform**

De Griffier van de
Rechtbank te 's-Gravenhage
Nevenzittingsplaats Arnhem

Rechtsmiddel:

Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de verzending van een afschrift hoger beroep instellen bij de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage. Het beroepschrift dient een of meer grieven tegen de uitspraak te bevatten. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing. Een afschrift van de uitspraak dient overgelegd te worden. Meer informatie treft u aan op de website van de Raad van State (www.raadvanstate.nl).

Toevoeging aangevraagd.

HOGER BEROEP VREEMDELINGENZAKEN

Aan de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
24 APR 2007	
ZAAKNR.	
AAN:	
BEHANDELD: DO:	PAR:

Geeft eerbiedig te kennen:

De heer _____ geboren op _____ van Sierraleoonse nationaliteit, wonende te _____ aan de _____ te dezer zake woonplaats kiezende te Arnhem aan de Johan de Wittlaan nr. 2 (6828 WG) ten kantore van zijn gemachtigde, advocaat mr. W.G. Kuster- van de Ven, die verklaart door appellant bepaaldelijk te zijn gevolmachtigd tot het instellen van het hoger beroep en het voeren van de hoger beroepsprocedure,

komt hierbij in hoger beroep van de uitspraak van de rechtbank te 's Gravenhage, zittingsplaats Arnhem, d.d. 27 maart 2007, waarbij het beroep gericht tegen de afwijzing van zijn aanvraag om verlening van een verblijfsvergunningen asiel voor onbepaalde tijd ongegrond werd verklaard.. Een afschrift van de uitspraak op het beroep wordt hierbij overgelegd (productie 1).

Verweerder in deze is de Staatssecretaris van Justitie te 's-Gravenhage

Grievan

De beslissing van de rechtbank kan niet gedragen worden door de door haar gegeven motivering. Er is sprake van een onvoldoende draagkrachtige motivering, sprake van een motiveringsgebrek. Voorts is de beslissing gebaseerd op een onvoldoende zorgvuldig onderzoek, er is sprake van schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tenslotte heeft de rechtbank het geldende recht, waaronder wettelijke bepalingen, in deze onjuist toegepast. Ten gevolge daarvan heeft de rechtbank het beroep ten onrechte ongegrond verklaard.

1. De rechtbank komt naar de mening van appellant ten onrechte tot de conclusie dat er door de lange behandelduur van de door appellant ingediende aanvraag niet valt in te zien dat het gerechtvaardigd vertrouwen is gewekt dat appellant in het bezit gesteld zou zijn van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd dan wel dat het zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden.

2. De onder 1 genoemde conclusie van de rechtbank is in ieder geval onvoldoende gemotiveerd te achten door enkel te overwegen dat de enkele omstandigheid dat verweerder na het voornemen tot intrekking van de aan eiser verleende vergunning niet tot daadwerkelijk intrekking is overgegaan hiertoe niet afdoende is.

3. Voorts komt de rechtbank ten onrechte tot de conclusie dat appellant door de gang van zaken niet in zijn belangen zou zijn geschaad en treedt hiermee bovendien buiten de rechtsstrijd.

Grievens 1 t/m 3:

Eerst op 28 juni 2006 is door verweerder het besluit genomen om de door appellant ingediende aanvraag om een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd af te wijzen. Derhalve pas bijna drie jaar na het op 26 september 2003 uitgebrachte voornemen tot intrekking van de aan appellant verleende verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd en zelfs bijna 4 jaar nadat het categoriaal beschermingsbeleid voor Sierra Leone is afgeschaft, te weten op 16 september 2002. Appellant heeft zich steeds op het standpunt gesteld dat nu verweerder niet tot daadwerkelijke intrekking is overgegaan en mede gelet op de lange behandelduur van de door hem ingediende aanvraag om een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd er sprake is van opgewekt vertrouwen en het derhalve in strijd is met het vertrouwens- en zorgvuldigheidsbeginsel dat verweerder alsnog de aanvraag van appellant heeft afgewezen, hetgeen impliceert dat appellant het land zal moeten verlaten.

Het is een beginsel van behoorlijk bestuur dat een besluit met de nodige zorgvuldigheid wordt genomen. Uit dit beginsel vloeien o.a. voort (" Bestuursrecht" ISBN 90-800544-4-5):

- eisen betreffende een correcte bejegening van de burger (mededelingsplicht, waarschuwingsplicht, eisen van fatsoenlijke behandeling etc.);
- eisen betreffende het zorgvuldig onderzoek van de feiten;
- eisen betreffende een zorgvuldige beslissingsprocedure (keuze beslissingsmoment etc.);
- eisen betreffende een deugdelijke besluitvorming.

Door appellant niet op de hoogte te houden van de behandeling van zijn aanvraag doch hem in onzekerheid te laten en evenmin over te gaan tot intrekking van de aan hem verleende verblijfsvergunning is derhalve wel degelijk sprake van strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel. Bij appellant is het gerechtvaardigd vertrouwen ontstaan dat hij zijn verblijf hier te lande kon continueren. De rechtbank komt dan ook op onjuiste gronden tot de genoemde conclusies dan wel heeft haar besluit op dit punt onvoldoende gemotiveerd. Voorts wordt uit het niets gesteld dat niet gebleken is dat appellant in zijn belangen is geschaad nu dit in de gehele procedure niet aan de orde is gesteld. Uiteraard is appellant in zijn belangen geschaad gelet op de onzekere positie waarin hij jarenlang heeft verkeerd. Dit heeft gezorgd voor de nodige spanningen. De situatie van appellant is op dit punt enigszins vergelijkbaar te achten met de mensen die onder het generaal pardon zullen vallen nu appellant ook in 2001 asiel heeft aangevraagd en de lange behandelduur een van de redenen is geweest op grond waarvan het noodzakelijk werd geacht een generaal pardon te redigeren.

4. De rechtbank komt voorts ten onrechte tot de conclusie dat verweerder terecht heeft geoordeeld dat niet is voldaan aan de voorwaarden voor een geslaagd beroep op het traumatabeleid.

5. De rechtbank overweegt op onjuiste gronden dat verweerder heeft kunnen oordelen dat niet is gebleken dat de gestelde mishandelingen van eiser en zijn moeder dermate ernstig waren dat deze zijn te kwalificeren als ernstige mishandeling in de zin van paragraaf C1/4.4.2.3 Vc2000.

6. Appellant wordt door de rechtbank onterecht niet gevolgd in zijn stelling dat hij zintuigelijk heeft waargenomen dat zijn moeder werd verkracht en dat het voor een gegrond beroep op het traumatabeleid niet is vereist dat hij feitelijk ooggetuige is geweest van de verkrachting.

7. De rechtbank komt op onjuiste gronden tot de conclusie dat niet gezegd kan worden dat eiser getuige is geweest van de verkrachting van zijn moeder nu hij ten tijde van de veronderstelde verkrachting van zijn moeder reeds door de rebellen mee naar buiten was genomen. Deze stellingname impliceert ten onrechte dat het onmogelijk is om lijfelijk aanwezig te zijn bij een traumatiserende gebeurtenis terwijl men buiten is.

Grievens 4 t/m 7:

Appellant heeft nimmer aangegeven dat de ernst van de mishandeling geen rol speelt bij de beoordeling. Appellant heeft aangegeven dat de beschikking van verweerder d.d. 1 juni 2006 op dit punt volstrekt onvoldoende gemotiveerd te achten is nu enkel in algemene bewoordingen wordt overwogen dat uit de verklaringen van betrokkene noch uit overige aanwijzingen, niet blijkt dat zijn vertrek verband houdt met zodanig traumatische ervaringen dat van hem daarom in redelijkheid niet kan worden verwacht terug te keren naar het land van herkomst. Over de ernst van de mishandelingen is door verweerder in het geheel niets opgemerkt, terwijl door appellant in de zienswijze hieromtrent wel het nodige is aangevoerd. De rechtbank merkt dan ook ten onrechte op dat verweerder heeft kunnen oordelen dat niet is gebleken dat de gestelde mishandelingen van eiser en zijn moeder dermate ernstig waren dat deze zijn te kwalificeren als ernstige mishandeling in hierbedoelde zin.

Appellant is van mening dat hij wel degelijk lijfelijk aanwezig is geweest bij de mishandeling en verkrachting van zijn moeder. Bij de mishandeling bevond appellant zich nog in de woning net als gedurende het moment dat zijn moeder werd uitgekleeft. Dit is naar de mening van appellant reeds als het begin van de verkrachting aan te merken. Voorts meent appellant dat de rechtbank ten onrechte voorbij gaat aan het feit dat de huizen in Sierra Leone anders gebouwd worden dan in Nederland. Er was sprake van een lemen huis zodat alles goed te horen was en appellant zich om deze reden op het standpunt heeft gesteld zintuigelijk te hebben waargenomen dat zijn moeder werd verkracht. Appellant is lijfelijk aanwezig geweest; er was enkel een lemen muurtje dat hem scheidde van zijn moeder.

8. Gelet op het vorenstaande concludeert de rechtbank ten onrechte dat het beroep ongegrond is en dat er geen aanleiding is voor een veroordeling in de proceskosten.

REDENEN WAAROM appellant zich, onder verwijzing naar het voorgaande en de overige gedingstukken, wendt tot Uw Afdeling met het eerbiedig verzoek het hoger beroep gegrond te verklaren, en de uitspraak van de rechtbank te 's Gravenhage, zittingsplaats Arnhem d.d. 27 maart 2007 te vernietigen.

Voorts verzoekt appellant Uw Afdeling de Staat der Nederlanden te veroordelen in de kosten die appellant in verband met de behandeling van het beroep bij de rechtbank en het hoger beroep bij Uw Afdeling heeft moeten maken.

Arnhem, 24 april 2007

W.G. Kuster-van de Ven,

gemachtigde